

Ιματίου ὑποφανομένην. *Ὅπισθεν τῆς παιδίσκης ἵσταται παῖς περιβεβλημένος χιτῶνα ἀχειρίδωτον βραχὺν καὶ ἐκτείνων τὴν δεξιὰν πρὸς τὰ ἔμπροσ. *Ὅπισθεν δὲ τοῦτου ἵσταται ἀνὴρ ἀτενίζων δεξιὰ περιβεβλημένος ὁμοίως ἱμάτιον. Καὶ τὴν μὲν ἀριστεράν ἔχει κεκαλυμμένην διὰ τοῦ ἱματίου, ὅφ' ὃ ὑποφαίνεται ἐξογκοῦσα τὸ ἱμάτιον πρὸς τὰ ἔμπροσ· τὴν δὲ δεξιὰν ἔχων γυμνὴν φέρει πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ στηρίζει αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεκαλυμμένης διὰ τοῦ ἱματίου. *Ὅπισθεν δὲ τοῦτου ἵστανται δύο παιδικαὶ μορφαί, ὧν ἡ μία μελίζων τῆς ἐτέρας εἶναι κόρη· ἴσως καὶ ἡ ἐτέρα μορφὴ νὰ ᾖ καὶ κόρη, διότι ἔχει ποδὴν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. *Ὅπισθεν δὲ τοῦτων ἵσταται γυνὴ περιβεβλημένη ποδὴν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἔχουσα κεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν διὰ πέπλου, ἀτενίζουσα δὲ δεξιὰ. Καὶ τὴν μὲν μίαν χεῖρα φέρει πρὸς τὰ ἔμπροσ, τὴν δὲ ἐτέραν ἔχει κεκαλυμμένην διὰ τοῦ ἱματίου καὶ φέρει πρὸς τὰ ἔμπροσ. *Ὅπισθεν δὲ ταύτης ἵσταται παιδικὴ μορφὴ, μᾶλλον θήλειω, ἀπλῶς ἐγκεχαραγμένη καὶ ἐξίτηλος, φέρουσα τὴν ἀριστεράν πρὸ τοῦ μετώπου. Τὸ ἀνάγλυφον σφῆζόμενον τέλειον, ἔχει σχῆμα θωρηκοῦ ναοῦ, δηλ. δύο τετραπλευροὶ κίονες μετὰ θωρηκοῦ κισνοκράνου ὑποδαστάζουσι μετόπην, ἐφ' ἧς ἐν δυοὶ σειραῖς φέρεται ἐπιγραφὴ πυκνῶς γεγραμμένη διὰ χαρακτήρων ὅπως οὖν καλῶν, πλὴν ἐκ τοῦ χρόνου λίαν ἐξίτηλος γενομένη καὶ δυσανάγνωστος τὰ πολλά.

*Ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς παιδίσκης εἶναι ἐγκεχαραγμένον δένδρον, ὅπερ ἔχει δύο κλώνους κεκομμένους, ὅπισθεν δὲ ὁ εἰς κλῶνος φέρει ἄνθος· μετὰ δὲ τοῦ ἄνθους καὶ τῆς γυναικὸς εἶναι δύο ἄνθη ἐγγράρατα (ρόδακες).

Τὸ ἀνάγλυφον φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπιτύμβιον καὶ ἐπίρρηκας, ἀντὶ ὅρθιον. Εἶναι δὲ τοῦ Α' μ. Χ. αἰῶνος, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, ὥς ἐκ τῆς καθόλου τεχνολογίας αὐτοῦ ἐμφαίνεται κάτωθι σφῆζεται προεσχόχῃ, δι' ἧς ἐγομφετο τοῦτο εἰς ὑπόδαθρον.

Περὶ ἄλλος ὁ τόπος τῆς ἐξέσεως τοῦ τάφου, ἐφ' οὗ τὸ ἀνάγλυφον. Εἶναι οὗτος γηλοφικόν τι ἔπαρμα βραχὺς ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὀλίγα βήματα πρὸς τὸ ΜΔ μέρος τοῦ χωρίου ἀπέχον.

*

*Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Καραπάνος, εἰς ὃν ἡ Ἀρχαιολογικὴ ἐπιστῆμη ὀφείλει τὰς περιφημίας αὐτοῦ ἀνασκαφῆς τῆς Δωδώνης, καὶ τὴν πρὸς τὸ Ἑθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον δωρεάν τῶν μοναδικῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Παναρχαίου μαντεῖου τῆς Δωδώνης, ὥς καὶ τὴν δωρεάν ὁλοκλήρου τῆς λοιπῆς αὐτοῦ ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς, τῆς πληροῦσης νῦν δύο αἰθούσας τοῦ Μουσείου μας, νέαν ἐποιήσατο δωρεάν πρὸς τὸ Ἑθνικὸν Νομισματικὸν Μουσεῖον δωροδομήσας τὴν γυναικὴν πλουσίαν αὐτοῦ συλλογὴν δακτυλιοῦ λίθων.

*Ἡ συλλογὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ χιλίων ἀκριβῶς εὐγενοῦς ὕλης λίθων, ὧν 279 ἀνάγλυπτοι (camei), 703 ἔγγυλοι (intailles), ἀρχαῖων, μέσων καὶ νεωτέρων χρόνων. Πολλοὶ τῶν λίθων τούτων εἶναι μετὰ τῶν πλαισίων αὐτῶν, δακτυλίων, πορπῶν κτλ. *Ἐν τῇ αὐτῇ συλλογῇ ὑπάρχουσι καὶ ὀκτὼ χρυσαῖά διάφορα κοσμήματα.

Πρὸς καταρτισμὸν τῆς συλλογῆς ταύτης ὁ κ. Καραπάνος εἰργάσθη μετὰ πεφωτισμένου ζήλου ἐπὶ τσσαρκόνα περίπου ἔτη, θύναται δὲ νῦν νὰ θεωρηθῇ αὕτη ὥς ἡ πλουσιωτάτη τῶν ἐν Ἑλλάδι ἰδιωτικῶν συλλογῶν τοιοῦτων μνημείων, ὧν ὀλιγάριθμα κέκηνται καὶ αὐτὰ τὰ Μουσεία τοῦ Κράτους ἡμῶν.

Σὺν τῇ δωρεᾷ ταύτῃ ὁ κ. Καραπάνος δίδει πρὸς τὸ ἄνω Μουσεῖον καὶ 112 χρυσαῖά, ἀργυρεῖά καὶ χαλκᾶ νομίσματα καὶ νομισματολόγημα πασῶν τῶν ἐποχῶν.

*Ἐν τῇ πρὸς τὸν κ. Ἰγουργὸν ἐπιστολῇ αὐτοῦ ὁ δωρητῆς γράφει τὰ ἑξῆς. «Τὴν δωρεάν μου ταύτην ποιῶμα· ὑπὸ τὸν ὄρον ἵνα οἱ δωροῦμενοι δακτυλιόλιθοι περιληφθῶσιν εἰς ἱλὴν τράπεζαν ἐκθέσεως, φέρουσιν διαρκῶς τὴν ἐπιγραφὴν «Δωρεᾶ Κωνστ. Καραπάνου» καὶ ἐκτεθῶσιν εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου. Ἡ φίλαξις δὲ καὶ συντήρησις τῶν ἀρχαίων τούτων, ὥς καὶ παντὸς ἄλλου δακτυλιοῦ λίθου, ὅπερ ἡθέλων τυχὸν προσφέρει ἐν τῇ μέλλοντι, ἀνατεθῇ εἰς τὴν Διευθύνσιν τοῦ ἐν λόγῳ Μουσείου, ἥτις θέλει ἐνεργῆσαι τὴν καταγραφὴν καὶ ταξινόμη-

σιν ὥς καὶ τὴν ἐκδοσὶν ἐπιστημονικοῦ αὐτῶν καταλόγου κτλ.»

*Ἡ συλλογὴ θέλει παραληφθῇ ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑθν. Νομισματικοῦ Μουσείου εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ Β. Διατάγματος τῆς ἀποδοχῆς τῆς δωρεᾶς ταύτης ὑπὸ τοῦ Κράτους, διότι ἤδη, ἐπὶ μακρὸν ἐργασθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Καραπάνου ὁ Διευθυντὴς τοῦ Νομισμ. μουσείου κ. Σβορώνος, κατέγραψεν ἕνα ἕκαστον τῶν ἀποτελούτων αὐτῇ μνημείων. Θέλουσι δὲ τάχιστα ἐκτεθῇ ταῦτα εἰς κοινὴν θέαν καὶ μελέτην ἐν τῷ Νομ. Μουσείῳ.

*

*Ἐν τῇ «Παρνασσῷ» ὁμίλῳ περὶ τῶν μνημείων τῆς Ἀρτῆς ὁ ἑφορος τῶν Μεσαιωνικῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ἀδ. Ἀδαμαντίου.

Μετὰ βραχεῖαν ἱστορικὴν εἰσαγωγὴν περὶ τῆς σημασίας τῆς ἐποχῆς τῆς Φραγκοκρατίας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἠπείρου. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνθίζει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀληθὲς ἱστορικὸν ἔαρ, καὶ μὲ τὸν ἱστορικὸν βίον ἀναπτύσσεται καὶ ἡ τέχνη καὶ παράγεται ἀληθὲς ἀναγεννήσις αὐτῆς. Μνημεῖα τῆς ἀναγεννήσεως ταύτης εἶναι τὰ ἱερεῖα τοῦ Μυστρᾶ καὶ τοῦ Γαρακίου, καὶ εἰς τὰ Β. τῆς Ἑλλάδος εἶναι οἱ μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ τῆς Ἀρτῆς οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐντελῶς ἀκόμῃ ἀγνωστοί.

Οἱ ναοὶ τῆς Ἀρτῆς εἶναι ἡ Παρηγορητίσσα, ἡ Ἀγία Θεοδώρα, ὁ Ἅγιος Βασίλειος καὶ ἡ Κάτω Παναγία. Τὸ σπουδαιότερον χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ἔχουσι σχῆμα βασιλικῆς λατινικῆς, καὶ ἡ πλουσία αὐτῶν πολὺχρῶμος διακόσμησις, τὴν ὁποίαν τόσον πολὺ ἡγάπων οἱ Βυζαντινοί.

Τὸ σπουδαιότατον ὅμως ἀρχιτεκτονικὸν ἔργον εἶναι ἡ μεγαλοπρεπὴς Παρηγορητίτσα, καὶ μάλιστα ὁ πρόπος μὲ τὸν ὅποιον ὁ ἄγωνιστος αὐτῆς ἀρχιτέκτων ἀνύψωσεν εἰς τὰ ὕψη τὸν τροῦλλον τοῦ, στηριζόμενον ἐπὶ κίονων κατὰ προεσχόχην ὑψουμένων ἐπὶ ἀλλήλων, ἐφαρμοσας οὕτω σχέδιον ἰδικόν του καὶ ἀγνωστον ἕως τότε εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως παράγεται αἰσθημα μεγαλείου, ὅποιον αἰσθημα παράγει καὶ ἐξωτερικῶς ὁ ναὸς τῆς Παρηγορητίσσης. Διότι ὁμοιάζει μὲ παλάτιον, καὶ μόνον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος στολίζουσι τὸν ναὸν ὕψηλοι καὶ πολυάριθμοι βυζαντινοὶ τροῦλλοι, κατὰ δὲ τὸν ἱερὸν ἄνω ἀχρησίμους ὥς προμαχῶν.

*Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῶν ναῶν τῆς Ἀρτῆς εἶναι τὰ κοσμοῦντα αὐτοὺς ἐσωτερικῶς ἀνάγλυφα. Ἰδίως δὲ τὰ σπουδαιότερα ἀνάγλυφα ἔχουσιν ὁ ναὸς τῆς Παρηγορητίσσης καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Θεοδώρας. Ὁ ναὸς τῆς Παρηγορητίσσης ἔχει παραστάσεις Γεννήσεως, καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Θεοδώρας κοσμεῖται μὲ πολὺτιμον μνημειον, μὲ τὸ κενοτάφιον τῆς Ἀγίας Θεοδώρας, τὸ ὅποιον φέρει τὴν παράστασιν τῆς εὐσεβοῦς Δεσποίνης, συζύγου τοῦ Δεσπότη Μιχαὴλ τοῦ Β'.

*Ἐκείνο τὸ ὅποιον μᾶς διδάσκουν οἱ ναοὶ τῆς Ἀρτῆς εἶναι ἡ ποικιλία τῆς Βυζαντινῆς τέχνης. Ἄλλο δὲ σπουδαῖον διδάγμα εἶναι ὅτι ἡ Φραγκικὴ ἐπίδρασις ὑπῆρξε μικρά. Ὅλος χαρακτὴρ τῆς τέχνης ἔμεινε Βυζαντινός.

*

*Ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν προκαθορισθέντα τόπον ὑπὸ τοῦ κ. Δαῖρπελδ' ἀνευρέθη βωμὸς ναοῦ, πέριξ δ' εὐρυτάτη δρχήστρα, πρὸς δυσμὰς ἡ θαμελίωσις τοῦ ναοῦ νομίσματα καὶ χάλκινος ὀβελὸς, χαρακτηρισθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Δαῖρπελδ' ὡς κλεις. Καθ' ὅλην τὴν περιγραφὴν τὰ βωρειανατολικά πλάγια τοῦ ναοῦ πρὸς τὸν λόφον ἀνεσκαφῆσαν, ἀνευρέθησαν δὲ ἀρχαιοτάτα πελώρια τεῖχη πόλεως, μεγίστης ἀρχαιολογικῆς σπουδαιότητος. Αἱ ἀνασκαφαὶ διεκόπησαν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Νέαν γραμματικὴν μονογραφίαν ἐξέδωκεν ὁ κ. Ἀθ. Μπούτουρας περὶ «Φωνητικῶν καὶ Ὑπογραφικῶν τῆς νεοελληνικῆς». Πραγματεύεται περὶ τοῦ ὑπολανθάνοντος νόμου τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ ου εἰς ι πρὸ τῆς ἀποσιωπῆσεως καὶ ἐκβολῆς αὐτοῦ ἐν τοῖς βορείοις ἰδιώμασι.

*

Υπό τοῦ διακεκριμένου ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ κ. Περ. Ρεδιάδου ἐξεδόθη εἰς θ'. ἔκδοσιν, συμπληρωμένη ἤδη, ἡ μελέτη αὐτοῦ περὶ τῆς «Ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας». Ἡ μελέτη εἶνε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας γεγραμμένη, διασαφηνίζουσα πλείστα σημεῖα τῆς ναυμαχίας. Ὁ συγγραφεὺς, ἀντιτιθέμενος πρὸς τὴν γνῶμην ξένων συγγραφέων, οἷοι οἱ ἱστορικοὶ Grote, Loeschke, Goodwin, ἐκθέτει ἰδίαν ἐρμηνείαν τῶν κειμένων, διατυπῶν νέαν θεωρίαν, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἐν κινήσει ὄντες καὶ πρὸς τὴν Ψυττάλειαν ἐκ τοῦ ἀγκυροβολίου τῶν πλεόντες συνεπλάκησαν πρὸς τοὺς Πέρσας. Ἡ θεωρία αὕτη, ἣν ὁ κ. Ρεδιάδης στηρίζει ἐπὶ τῆς ναυτικῆς τακτικῆς καὶ τῆς ἐν γένει Στρατηγικῆς, ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπικρατῇ.

Periclés—Aspasie, par Georges Philaretos. Ἐξεδόθη εἰς τὴν Γαλλικὴν μεταφρασθεῖσα ἡ μελέτη τοῦ κ. Φιλαρέτου περὶ Περικλέως καὶ Ἀσπασίας, κατὰ μεταφράσιν ἐπιτυχῆ τῆς θυγατρὸς τοῦ συγγραφέως δεσποινίδος Πηνελόπης Φιλαρέτου. Ἡ μελέτη, ἀναλυτικὴ τῆς μεγάλῃς ἐκείνης ἐποχῆς, δίδει καὶ πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἀσπασίας ἐπὶ τοῦ δημοσίου ἐν γένει βίου καὶ ἰδιαιτάτα τοῦ Περικλέους.

Λογοδοσία τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς κ. Αἰκ. Ζλατιάνου ἐπιτροπῆς τῶν κυριῶν κρὸς περίθαλψιν τῶν προσφύγων. Ἐν Ἀθήναις 1911. Μετ' εἰκόνων. Ἐκ τῆς λογοδοσίας ταύτης καταφαίνεται ἡ εὐεργετικὴ δράσις ἐκλεκτῶν Ἀτθίδων, αἱ ὁποῖαι παρηγόρησαν καὶ ἀνεκοίφισαν τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας προσφύγων.

Ἡ Ἀδελφῆ, δράμα ὑπὸ Ἀργυρῆς Δ. Σακελλαρίου. Ἐξεδόθη εἰς τομίδιον τὸ ὥραιον ἔργον τῆς κυρίας Σακελλαρίου, τὸ ὅποιον παρασταθὲν πέρυσιν ἀπεκάλυψε ἓνα μετριοπρονέσταν κρυπτόμενον δραματικὸν τέλαντον. Ἡ συγγραφεῖς δίδει μίαν εἰκόνα αἰσθημάτων καὶ σκέψεων, ἀντιθέσεως τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ὕλην, μὲ τὴν νίκην τοῦ πρώτου.

Bossuet.—Exposition de la Octrine de l'Eglise catholique. Edition critique par Albert Vogt. Collection «La Pensée chrétienne». Bloud et Cie edituers, Paris.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἐξ ὧν τῶν ἔργων τοῦ Βοσουέτου ἐκείνο τὸ ὅποτον εἶχε ζῶντος τοῦ συγγραφέως τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν. Τὸ χροσσοῦν τοῦτο βιβλίον» ὅπως τὸ ὠνόμαζε ὁ Leibnitz, ἀπὸ τῆς ἐμφανισθῆς του κατόρθωσεν ὥστε ὁ Βοσουέτος διανοεῖτο ὅτε τὸ ἔργαυ» τὴν μετάνοιαν πολλῶν διαμαρτυρομένων καὶ ὄλλων ἐτῆ ἀργότερον, τὴν μόνην ἐπιδοκίμασαν ἣν ἐπιθῆμει τὴν τοῦ Ὑπεράτου Ποντίφηκος.

Σήμερον, κατέπιν πολεμικῆς ἥτις διήρκησεν ἐπὶ δύο αἰῶνας, τὸ πολῦτιμον τοῦτο ἔργον μένει, διὰ τοὺς καθολικοὺς τοῦ XX αἰῶνος, ὡς καὶ διὰ τοὺς τοῦ XVI ἂν ὄχι μία ἀνακεφαλαίως ἀμοιβῆς τῆς πίστώς των τοβλάχιστον ὁ θάναμαστότερος ὁδηγὸς τῆς προτεσταντικῆς ἔριδος διὰ τοὺς διαμαρτυρομένους, ἡ σοδαροτέρα συγγραφή τῶν ἀπολογητῶν ἥτις ἤγειρε τὴν μεγάλην δογματικὴν σύγκρουσιν τοῦ XVI αἰῶνος. Διὰ κάθῃ γαλλικὸν πνεῦμα, εἶνε ἐν ἐκ τῶν πλεόν ἀθανάτων ἔργων τῆς θρησκευτικῆς φιλολογίας.

Les sœurs Brontë, par Ernest Dimnet. Collection des Grands Ecrivains étrangers. Bloud et Cie édituers Place Saint Sulpice. Paris.

Αἱ ἀδελφαὶ Brontë εἶνε τρεῖς μυθιστοριογράφοι καὶ ποιήτριαι, αἵτινες ἔζησαν περὶ τὰ μέσα τοῦ 19 αἰῶνος καὶ εἶνε σήμερον ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς φήμης των. Εἰς τὸ ἔργον ἀρμονικῶς συνδυάζεται δύναμις καὶ φαντασία, ἀλλ' ἡ πάλῃ διὰ τὴν ζῶην καὶ τὴν δόξαν εἰς ἣν παρεδόθησαν καρτερικῶς ἐν σιωπῇ εἰς ἐν πρεσβυτέριον θά ἤρκει νὰ τὰς καταστήσῃ ἰδια-

ζόντως ἐνδιαφερόσας, ἀκόμη καὶ ἐν τὸ ἔργον των ἦτο ὀλιγώτερον περίφημον. Ὁ κ. Dimnet ἔγραψε βιογραφίαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κριτικὴν, δειξας ὅλην του τὴν πολυμάθειαν καὶ τὴν λεπτήν παρατήρησιν.

Μὲ φιλοκαλίαν ζηλευτὴν, μὲ ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ καλλιτεχνικὰς εἰκόνας ἐξεδόθη, τρίτον ἤδη ἔτος, ἡ «Κρητικὴ Στόα», ἐν Ἑρακλείῳ ὑπὸ τοῦ λογίου κ. Ἰω. Μουρέλλου.

Εἰς τὰς κομψοτάτας τριακοσίας σελίδας του συνεκentrῶθη πνευματικὸς πλοῦτος, λογογραφικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς. Αἱ ἀρχαιολογικαὶ μελέται τῶν Κρητῶν ἀρχαιολόγων κ. κ. Σ. Ξανθοῦδιδου, Ἰ. Χατζηδάκη, Ε. Παντελάκη, αἱ λαογραφικαὶ σελίδες τῶν κ. κ. Δρακοπούλου καὶ Κληρονόμου, τὸ δραματάκι τῆς κ. Ψηλορείτου «Μέσα στοὺς τίμιους», αἱ μεταφράσεις ἔργων τοῦ Μαίτερλιγκ, Νοζιέρ, Ἀῖνε, Ἀνδρέϊφ, ἐν ὥραιότατον ἡθογραφικὸν διήγημα τοῦ ἐκλότου (Σπήλιου Ρούβα) «Ὁ Γέρω Μπακρῆς», πεζὰ ποιήματα κλπ. ἀποτελοῦν ἀληθινὸν ἐντρυφήμα. Καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ τι ψεκτόν, εἶνε ἡ ἐξ υπερβολικῆς ἐπιμελείας παραχώρησις σελίδων τινῶν εἰς φανατικούς τινας μαλλιαροὺς, οἱ ὅποιοι παντοῦ ἐνοοῦν νὰ ἐπισπάρουν, διὰ νὰ μειώσουν τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν καὶ τοῦ ὥραιότερου βιβλίου.

Υπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐξεδόθη, ἔκτον ἤδη ἔτος, ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἑπετηρὶς 1909—1910, ἐκ σελ. 612. Περιέχει γλωσσολογικὰς καὶ κριτικὰς μελέτας τοῦ κ. Γ. Χατζηδάκη, μελέτην περὶ τῶν ἀνασταλτικῶν φαινομένων τοῦ κ. Ρ. Νικολαΐδου, περὶ ἐνώσεως μόνων ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ράλλη καὶ Ἑλλήν. βιβλιογραφίαν (Β' μέρος), ἐπιμελεία τοῦ κ. Ν. Πολίτου. Ἡ βιβλιογραφία καταλαμβάνει τὸ πλείστον τοῦ βιβλίου, περὶ τὰς 500 σελίδας ἀναγράφονται τὰ κατὰ τὸ ἔτος 1909 καὶ τὸ 1910 ἐκδοσθέντα βιβλία καὶ τὰ μὴ ἐν τῷ α' μέρει περιληφθέντα βιβλία τῶν ἐτῶν 1907 καὶ 1908. Ἡ βιβλιογραφία εἶνε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ μεθοδικῶς συντεταγμένη, πολῦτιμον βοήθημα διὰ πάντα μελετητὴν.

Τὸ Ράδιον. Διάλεξις, γενομένη ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κέντρῳ Καίρου, ὑπὸ Ἑμμ. Βαλαμη, ἱατροῦ. Ἡ περὶ τῆς σπουδαιότητος ταύτης ἀνακαλύψεως μελέτη τοῦ διακεκριμένου ἐν Καίρῳ ἱατροῦ κ. Βαλαμη εἶνε λίαν διαφωτιστικὴ καὶ ἀξιολόγητος.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Φόρμιγξ». Τῆς μόννης καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν μουσικῆς ταύτης ἐφημερίδος, ἥς ἡ δημοσιογραφικὴ δράσις πολλὰς μέχρι τοῦδε ἐσημεσίωσεν ἐπιτυχίας διὰ τὴν καθόλου προαγωγὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ δημόδους ἡμῶν μουσικῆς, ἐξεδόθησαν οἱ ἀριθμοὶ 17—18 τοῦ ὀγδόου αὐτῆς ἔτους, μὲ ὕλην πλούσιαν καὶ ἐκλεκτὴν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐν γένει μουσικῆς.

Σατυρικὴ Ἐπιθεώρησις. Νέας μεταρρυθμίσεις εἰσήγαγεν ἡ μόνη παρ' ἡμῖν σατυρικὴ εἰκονογραφημένη ἐφημερίς. Πλουτισθεῖσα μὲ προσθέτους σελίδας καὶ μὲ πενταχρόμους γελοιογραφίας καὶ μὲ νέους συντάκτας, τσίνοι ν' ἀποδῇ τὸ ἑλληνικὸν «Rire».

ΑΓΓΕΛΑΝΤΑΙ:

Υπὸ τοῦ κ. Ἀνδρ. Λόντου ἀγγέλλεται ἡ εἰς μέγα σχῆμα ἔκδοσις τοῦ Ἱστορικοῦ ἀρχείου τοῦ στρατηγοῦ Ἀνδρέου Λόντου.

Ὁ Λόντος ἦτο ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς ἐπαναστάσεως, μετασχὼν εἰς πλείστας μάχας καὶ εἰς τῶν ἡγήτόρων μετέπειτα τῆς Μεταπολιτεῦσεως τὸ 1843. Ἡ ἀλληλογραφία αὐτοῦ, ἐκδίδεται προσεχῶς θὰ περιλάβῃ δὲ ἱστορικὰ σπουδαῖατα ἔγγραφα ἀπὸ τοῦ 1820 μέχρι τοῦ 1846.